

Cartea lui Daniel - Numărul o sută cincizeci și șapte

Elucidarea simbolismului profetic al lui Cyrus în Cartea lui Daniel

Jeff Pippenger

2024-03-25

În versetul întâi al capitolului al zecelea, suntem informați că era anul al treilea al lui Cyrus, dar în capitolul întâi suntem informați că Daniel a trăit, sau a continuat, numai până în anul întâi al lui Cyrus.

Și Daniel a rămas până în anul întâi al împăratului Cyrus. Daniel 1:21.

Timp de doi ani, Cyrus a domnit de fapt în coregență cu Darius Medul; prin urmare, era al treilea său an, dar era și întâiul său an.

În al treilea an al lui Cyrus, împăratul Persiei, i s-a descoperit lui Daniel, căruia i se pusese numele Belteșatar, un cuvânt; iar cuvântul era adevărat, dar vremea hotărâtă era lungă; și el a înțeles cuvântul și a avut înțelegere asupra vedeniei. Daniel 10:1.

Din punct de vedere profetic, Cyrus este prezentat în prima și în ultima viziune a lui Daniel. Capitolul întâi din Daniel, așa cum a fost deja expus în articolele anterioare, reprezintă primul înger din capitolul paisprezece al Apocalipsei. Când primul înger este identificat în profeție, el posedă toate caracteristicile profetice ale tuturor celor trei îngeri din capitolul paisprezece al Apocalipsei. Cei trei pași ai evangheliei veșnice reprezentați în primul înger sunt "Temeți-vă de Dumnezeu", "Dați-I slavă", căci "a venit ceasul judecății Lui".

Pentru că Daniel și cei trei tineri de seamă „s-au temut de Dumnezeu”, au ales să respingă dieta Babilonului și să rămână vegetarieni. În testul vizual care a urmat, Daniel și cei trei tineri de seamă „L-au slăvit pe Dumnezeu” prin înfățișarea lor sănătoasă, în contrast cu cei care mâncau dieta babiloniană. După trei ani, a sosit „ceasul judecății”, când Nebucadnețar i-a pus la încercare și a constatat că erau de zece ori mai înțelepți decât toți înțelepții Babilonului.

Cele trei trepte ale evangheliei veșnice sunt reprezentate și în ultimul capitol al lui Daniel, ca procesul prin care sporirea cunoștinței îi curățește, îi albește și îi pune la încercare pe cei ținuți răspunzători față de lumina care este desigilată la vremea sfârșitului. Atât în primul capitol al lui Daniel, cât și în ultimul, sunt identificate cele trei trepte ale îngerului dintâi, care îi cuprinde pe toți cei trei îngeri. Deoarece capitolul întâi este evanghelia veșnică a îngerului dintâi, capitolul al doilea al lui Daniel îl reprezintă pe al doilea înger din Apocalipsa, capitolul paisprezece, unde este reprezentată încercarea privitoare la chipul fiarei sau la chipul lui Hristos, așa cum a fost în a doua încercare din cele trei trepte ale capitolului întâi.

Deoarece capitolele unu și doi din Daniel reprezintă pe primul și pe al doilea înger din Apocalipsa, capitolul paisprezece, capitolul trei și încercarea de pe Câmpia Dura reprezintă solia celui de-al

treilea înger, cu avertizarea ei de a nu primi semnul fiarei. În capitolul întâi al lui Daniel este menționat anul întâi al lui Cir, iar în capitolul zece, care este ultima viziune a lui Daniel, este indicat anul al treilea al lui Cir; dar știm că acel al treilea an este anul său întâi, căci Daniel a continuat numai până în anul întâi al lui Cir.

Cirus este, așadar, un simbol al unui prim an care cuprinde trei ani. El este un simbol al soliei primului înger. Anul întâi al lui Cirus este menționat în ultimul verset al primei vedenii a lui Daniel, iar apoi din nou în primul verset al ultimei vedenii a lui Daniel. Este important să recunoaștem simbolismul profetic al lui Cirus și, mai întâi, identificăm faptul că el reprezintă solia primului înger. Acest lucru poate fi stabilit profetic prin faptul că Daniel îi identifică anul al treilea ca fiind anul său întâi, dar, și mai important, este identificat de primul decret pe care el l-a proclamat.

Lupta pe care Gabriel o purta cu împărații Persiei în capitolul zece era în legătură cu aducerea lui Cir până în punctul în care avea să ducă la îndeplinire și să proclame primul dintre cele trei decrete, care aveau să le îngăduie iudeilor să se întoarcă și să reconstruiască Ierusalimul și templul. Al treilea decret avea să marcheze începutul profetiei celor două mii trei sute de ani, care s-a încheiat când al treilea înger a sosit la 22 octombrie 1844. Al treilea decret îl reprezenta pe al treilea înger și, prin urmare, primul decret al lui Cir reprezenta sosirea primului înger în 1798. Cir îl reprezintă pe primul înger și, din acest motiv, în cartea lui Daniel primul său an reprezenta trei ani.

Prin urmare, Cirus reprezintă „timpul sfârșitului”, căci atunci când primul înger (Cirus) a sosit, în 1798, a sosit „timpul sfârșitului” și cartea lui Daniel a fost dezpecetluită. Se crede că numele Cirus derivă din cuvântul vechi persan „Kūrus”, care înseamnă „soare”, combinat cu cuvântul elamit „kursh”, care înseamnă „tron”, indicând o legătură cu autoritatea regală sau regalitatea. Isaia abordează, de asemenea, aceste caracteristici ale lui Cirus.

Cel ce zice despre Cirus: El este păstorul Meu și va împlini toată voia Mea; zicând chiar Ierusalimului: Vei fi zidit; și Templului: Temelia ta va fi pusă. Așa zice Domnul către Unsul Său, către Cirus, căruia i-am ținut mâna dreaptă, ca să supună neamuri înaintea lui; și voi descinge coapsele regilor, pentru a deschide înaintea lui porțile cu două canaturi; și porțile nu se vor închide; voi merge înaintea ta și voi îndrepta cele strâmbe; voi sfărâma porțile de aramă și voi tăia în două zăvoarele de fier; și îți voi da comorile întunericului și bogățiile ascunse ale locurilor tainice, ca să cunoști că Eu, Domnul, Cel ce te chem pe nume, sunt Dumnezeuul lui Israel. Din pricina lui Iacov, slujitorul Meu, și a lui Israel, alesul Meu, te-am chemat pe nume; și-am pus nume, măcar că nu M-ai cunoscut. Eu sunt Domnul, și nu este altul; nu este Dumnezeu afară de Mine; Eu te-am încins, măcar că nu M-ai cunoscut; ca să se știe de la răsăritul soarelui și de la apus că nu este nimeni afară de Mine. Eu sunt Domnul, și nu este altul. Isaia 44:28-45:6.

Cirus L-a preînchipuit pe Hristos, căci a fost „unsul” Domnului și a fost numit „păstorul” lui Dumnezeu, cel ce zidește Ierusalimul și pune temelia templului. El este cel implicat în deschiderea porților închise, așa cum Hristos este Cel ce deschide și nimeni nu închide, și închide și nimeni nu deschide. Iar lui Cirus i se dau „comorile întunericului și bogățiile ascunse ale locurilor tainice”. Cirus împlinește mai multe repere pe linia mișcărilor de reformă.

El marchează timpul sfârșitului, când sosește primul înger, când cartea lui Daniel este desigilată și atunci are loc o creștere a cunoașterii care vine din "comori ale întunericului și bogății ascunse ale locurilor tainice". Acele "comori ale întunericului și bogății ascunse ale locurilor tainice" alcătuiesc "temelia" care este "zidită", și "templul", care urmează să fie "așezat". Hristos, care a fost prefigurat de Cirus, este "unsul" Domnului, așa cum Hristos a fost uns la botezul Său. Prin urmare, Cirus nu este doar sosirea primului înger; el este, de asemenea, al doilea înger care îi dă putere primului înger când acesta coboară, așa cum Duhul Sfânt a coborât când Hristos a fost uns. La 22 octombrie 1844, Hristos a deschis ușa sau "poarta" spre Locul Preasfânt, care era o poartă ce fusese închisă. Cirus marchează, de asemenea, sosirea celui de-al treilea înger.

Cirus este primul înger, iar primul înger cuprinde în sine toate elementele celor trei îngeri. Cirus este timpul sfârșitului din 1798, când a sosit primul înger. Cirus reprezintă 11 august 1840, când mesajul primului înger a fost împuternicit (uns). El reprezintă lucrarea de punere a temeliei, așa cum este ilustrată de elaborarea diagramei din 1843, în mai 1842. El reprezintă zidirea templului, întrucât cele două clase au fost separate la prima dezamăgire, la 19 aprilie 1844, și el reprezintă a doua separare la Marea Dezamăgire din 22 octombrie 1844.

Toate reperatele mișcării de reformă a milleriților au fost preînchipuite în Cirus și, prin urmare, acele reperate constituie, de asemenea, tipuri ale reperelor mișcării celor o sută patruzeci și patru de mii. Mișcarea millerită a fost precedată de semnele pe care Hristos le-a identificat că vor preceda istoria milleriților.

Profeția nu numai că prevestește modul și scopul venirii lui Hristos, ci și prezintă semne prin care oamenii vor ști când este aproape. A zis Isus: „Vor fi semne în soare, în lună și în stele.” Luca 21:25. „Soarele se va întuneca, iar luna nu-și va da lumina, și stelele cerului vor cădea, iar puterile care sunt în ceruri vor fi clătinate. Atunci Îl vor vedea pe Fiul omului venind pe nori cu mare putere și slavă.” Marcu 13:24-26. Astfel descrie revelatorul primul dintre semnele care vor preceda al doilea advent: „S-a făcut un mare cutremur; și soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, iar luna s-a făcut ca sângele.” Apocalipsa 6:12.

Aceste semne au fost consemnate înainte de începutul secolului al nouăsprezecelea. În împlinirea acestei profeții a avut loc, în anul 1755, cel mai teribil cutremur care a fost vreodată înregistrat. Marea controversă, 304.

Semnele care au vestit A Doua Venire au început să apară cu puțin înainte de 1798, în 1755. Anul 1798 a marcat încheierea robiei Israelului spiritual în Babilonul spiritual, pe care, după cum învață Sora White, a tipificat-o robia literală a Israelului literal în Babilonul literal; aceasta s-a încheiat la sfârșitul celor șaptezeci de ani de robie, când Cir a intrat prin porțile deschise, a cucerit Babilonul și l-a ucis pe Belșațar.

Astăzi, biserica lui Dumnezeu este liberă să ducă mai departe, până la împlinire, planul divin pentru mântuirea unei rase pierdute. Timp de multe secole, poporul lui Dumnezeu a suferit o restrângere a libertăților sale. Predicarea Evangheliei în puritatea ei a fost interzisă, iar cele mai aspre pedepse s-au abătut asupra celor care au îndrăznit să nesocotească poruncile omenești. Ca urmare, marea vie morală a Domnului a rămas aproape în întregime nelucrată. Oamenii au

fost lipsiți de lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Întinericul erorii și al superstiției amenința să șteargă cunoașterea religiei adevărate. Biserica lui Dumnezeu pe pământ a fost într-adevăr în captivitate, în această lungă perioadă de persecuție necruțătoare, întocmai cum au fost copiii lui Israel ținuti în robie în Babilon în timpul exilului. Profeți și regi, 714.

Sfârșitul celor șaptezeci de ani în Babilon a prefigurat anul 1798, iar semnele care au precedat anul 1798 anunțau că revenirea lui Hristos era iminentă.

„Venirea oastei lui Cyrus înaintea zidurilor Babilonului a fost pentru iudei un semn că izbăvirea lor din robie se apropia. Cu mai bine de un secol înainte de nașterea lui Cyrus, Inspirația îl menționase pe nume și poruncise să se consemneze lucrarea propriu-zisă pe care avea s-o îplinească: cucerirea pe neașteptate a cetății Babilonului și pregătirea căii pentru eliberarea fiilor robiei.” Profeți și regi, 551.

Cirus a prefigurat, de asemenea, semnele care au precedat anul 1798. Istoricii sunt destul de vagi cu privire la domnia lui Darius și a lui Cyrus, dar Cuvântul lui Dumnezeu este limpede. Imperiul Medo-Persan a urmat Imperiului Babilonian, iar primul împărat al Medo-Persiei a fost Darius, deși nepotul său Cyrus a fost generalul care a cucerit Babilonul, în noaptea ultimei petreceri a lui Belșatar. Atât Cyrus, cât și Darius prefigurează vremea sfârșitului celor șaptezeci de ani de captivitate, care reprezintă vremea sfârșitului în 1798 și care, de asemenea, prefigurează vremea sfârșitului în 1989.

Timpul sfârșitului din istoria lui Moise a fost marcat de nașterea lui Aaron și a lui Moise, la un interval de trei ani. Acea istorie a prefigurat în mod desăvârșit istoria lui Hristos, iar timpul sfârșitului din acea istorie a fost marcat de nașterea lui Ioan, iar șase luni mai târziu de nașterea vărului său Isus. Timpul sfârșitului are două repere, iar Darius și Cyrus marchează amândoi sfârșitul robiei de șaptezeci de ani, care a prefigurat sfârșitul robiei de o mie două sute șaiszeci de ani. Rana de moarte a fiarei papale din 1798 a fost urmată, în anul următor, de moartea celui care o călărise și domnise asupra ei. În 1989, Reagan și Bush cel dintâi au fost amândoi președinți.

Cyrus marchează semnele care vestesc venirea timpului sfârșitului și marchează timpul sfârșitului. El marchează înmulțirea cunoaștinței și întărirea primului mesaj, când un înger coboară, și marchează lucrarea care este apoi întreprinsă pentru a pune temelile, lucrarea de zidire a templului, precum și sosirea celui de-al treilea înger, când Solul Legământului vine deodată la Templul Său.

În al treilea an al lui Cyrus, regele Persiei, un cuvânt a fost descoperit lui Daniel, al cărui nume era Belșatar; și cuvântul era adevărat, dar vremea hotărâtă era îndelungată; și el a priceput cuvântul și a avut înțelegerea vedeniei. În acele zile, eu, Daniel, eram în jale trei săptămâni întregi. N-am mâncat pâine aleasă, nici carne, nici vin nu mi-au intrat în gură, nici nu m-am uns deloc, până ce s-au împlinit trei săptămâni întregi. Iar în ziua a douăzeci și patra a lunii întâi, pe când eram pe malul râului celui mare, care este Hiddekel. Daniel 10:1-4.

Simbolurile lui Cyrus și ale lui Belșatar reprezintă o istorie profetică specifică din zilele de pe urmă. Simbolul lui Belșatar ne arată că poporul reprezentat îl constituie cei o sută patruzeci și patru de mii, care sunt ultima generație a poporului legământului. Ei sunt așezați în istoria profetică

reprezentată de Cyrus, care reprezintă istoria ce a precedat anii 1798 și 1989, precum și 11 septembrie 2001, căci Cyrus reprezintă toate acele repere. El reprezintă, de asemenea, dezamăgirea din 18 iulie 2020 și chiar apropiata lege duminicală din Statele Unite ale Americii. Cheia pentru a determina unde este așezată profetic ultima viziune a lui Daniel se găsește în ceea ce știe Daniel.

În versetul întâi, Daniel (Belteșatar) are înțelegerea atât a „lucrului”, cât și a „viziunii”. „Lucrul” este cuvântul ebraic „dabar”, care înseamnă „cuvânt”, și este folosit de Gabriel pentru a reprezenta viziunea „chazon” a celor două mii cinci sute douăzeci de ani („șapte vremi”). „Viziunea” din versetul întâi, pe care Daniel o înțelege, este viziunea „mareh” a celor două mii trei sute de ani. Poporul legământului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă nu a înțeles „șapte vremi” la vremea sfârșitului, în 1989. Nu au înțeles „șapte vremi” până după 11 septembrie 2001, așadar Daniel trebuie să fie în timpul mișcării profetice de reformă reprezentate de Cyrus după 11 septembrie 2001, întrucât Daniel, care reprezintă mișcarea profetică finală, înțelege atât „lucrul”, cât și „viziunea”.

Daniel este identificat ca aflându-se într-o perioadă de douăzeci și una de zile de jale. „În zilele acelea” de jale, Daniel a ajuns să înțeleagă „lucrul” și a avut, de asemenea, pricepere asupra „vedeniei”. Adevărul reprezentat prin „lucrul” i-a fost descoperit lui Daniel în zilele de jale. Poporul lui Dumnezeu este reprezentat ca fiind „în jale” în liniile de reformă chiar înainte de Strigătul de la Miezul Noptii. Jalea este reprezentată de Marta și Maria, care îl plângeau pe Lazăr, chiar înainte de Intrarea Triumfală. Ea a fost ilustrată prin descurajarea de după prima dezamăgire din istoria millerită, așa cum a fost exprimată de Ieremia.

Am aflat cuvintele Tale și le-am mâncat; iar Cuvântul Tău a fost pentru mine bucuria și veselia inimii mele, căci Numele Tău este chemat peste mine, Doamne, Dumnezeul oștirilor. N-am șezut în adunarea batjocoritorilor, nici nu m-am veselit; am șezut singur din pricina mâinii Tale, căci m-ai umplut de indignare. Pentru ce este durerea mea necurmată și rana mea nevindecabilă, care nu se lasă vindecată? Îmi vei fi Tu cu totul ca un mincinos și ca niște ape care seacă? Ieremia 15:16-18.

Ieremia nu s-a „bucurat” la moartea celor doi martori, așa cum au făcut cetățenii din Sodoma și Egipt în Apocalipsa, capitolul unsprezece. A „nu te bucura” înseamnă a jeli. Jalea lui Belteșatar identifică jalea care este asociată cu moartea celor doi martori. La 18 iulie 2020 și la 3 noiembrie 2020, cei doi martori ai adevăratului corn protestant și ai coarnelor republicane ale fiarei pământului au fost uciși pe străzile Sodomei și ale Egiptului, unde a fost răstignit și Domnul nostru. Când Domnul nostru a fost răstignit, ucenicii Săi au început să jelească. Acei doi martori au fost reprezentați, în Apocalipsa, capitolul unsprezece, ca Moise și Ilie.

Există cinci referințe la Hristos ca Mihail în Scripturi, trei în cartea lui Daniel, una în cartea lui Iuda și alta în cartea Apocalipsei. În capitolul zece, pe care îl avem acum în vedere, Mihail este menționat de două ori, în versetele treisprezece și douăzeci și unu, și apoi din nou în capitolul doisprezece, versetul întâi. El este identificat în Apocalipsa, capitolul doisprezece, versetul șapte. În cartea lui Iuda, Mihail este identificat ca fiind cel care l-a înviat pe Moise, care, în Apocalipsa, capitolul unsprezece, este unul dintre martorii morți în stradă.

De aceea, vă voi aduce aminte, deși odinioară știați aceasta, cum Domnul, după ce a scos poporul din țara Egiptului, i-a nimicit apoi pe cei care n-au crezut. Iar pe îngerii care nu și-au păstrat starea dintâi, ci și-au părăsit locuința lor, i-a păstrat în lanțuri veșnice, în întuneric, pentru judecata zilei celei mari. Asemenea Sodomei și Gomorei și cetăților dimprejurul lor, care, în același chip, s-au dat la desfrâu și au umblat după trup străin, stau ca pildă, suferind pedeapsa focului veșnic. Tot așa și acești visători întinați pângăresc trupul, disprețuiesc stăpânirea și hulesc dregătoriile. Însă Mihail arhanghelul, când, împotriva lui diavolului, se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să aducă împotriva lui o învinuire batjocoritoare, ci a zis: Domnul să te mustre. Iuda 5-9.

În cartea lui Iuda, în contextul atât al Sodomei, cât și al Egiptului, care reprezintă marea cetate în care Moise și Ilie sunt uciși în Apocalipsa, capitolul unsprezece, Hristos, reprezentat de Mihail, învie trupul lui Moise. Moise și Ilie fuseseră morți trei zile și jumătate simbolice în Apocalipsa, capitolul unsprezece, iar zilele de jale ale lui Belteșatar se încheie când Mihail coboară din cer. Rând după rând, Daniel, capitolul zece, versetele unu până la patru, identifică perioada de jale care se încheie atunci când cei doi martori sunt înviați de Mihail.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Tatăl i-a ales pe Moise și pe Ilie să fie mesagerii Săi către Hristos, să-L preamărească cu lumina Cerului și să convorbească cu El cu privire la agonia Sa iminentă, deoarece trăiseră pe pământ ca oameni; cunoscuseră durerea și suferința omenească și puteau să compăttimească cu încercarea lui Isus, în viața Sa pământească. Ilie, în calitatea sa de profet al lui Israel, Îl reprezentase pe Hristos, iar lucrarea lui fusese, într-o măsură, asemănătoare cu aceea a Mântuitorului. Iar Moise, ca conducător al lui Israel, stătuse în locul lui Hristos, convorbind cu El și urmându-I îndrumările; de aceea, acești doi, dintre toate oștile care se adunau în jurul tronului lui Dumnezeu, erau cei mai potriviți să-I slujească Fiului lui Dumnezeu.

Când Moise, mâniat de necredința fiilor lui Israel, a lovit stâncă, în aprinderea mâniei, și le-a dat apa pe care o cereau, și-a arogat slava; căci mintea lui era atât de absorbită de ingratitudinea și încăpățânarea lui Israel, încât a omis să-L onoreze pe Dumnezeu și să-I înalțe Numele, în săvârșirea faptei pe care El îi poruncise s-o facă. Planul Celui Atotputernic era să-i aducă adesea pe fiii lui Israel la strâmtorare, iar apoi, în marea lor nevoie, să-i izbăvească prin puterea Sa, pentru ca ei să recunoască grija Sa deosebită față de ei și să-I slăvească Numele. Dar Moise, cedând pornirilor firești ale inimii sale, și-a însușit onoarea cuvenită lui Dumnezeu, a căzut sub puterea Satanei și i s-a interzis să intre în țara făgăduită. Dacă Moise ar fi rămas statornic, Domnul l-ar fi adus în țara făgăduită și apoi l-ar fi strămutat la Cer, fără ca el să vadă moartea.

Așa fiind, Moise a trecut prin moarte, dar Fiul lui Dumnezeu S-a pogorât din Cer și l-a înviat înainte ca trupul lui să fi văzut putrezirea. Deși Satan s-a luptat cu Mihail pentru trupul lui Moise și l-a revendicat ca pradă cuvenită lui, nu a putut birui împotriva Fiului lui Dumnezeu, iar Moise, cu un trup înviat și preaslăvit, a fost purtat în curțile Cerului și era acum unul dintre cei doi cinstiți, însărcinați de Tatăl să-I slujească Fiului Său.

Îngăduind să fie atât de biruiți de somn, ucenicii pierduseră convorbirea dintre solii cerești și Răscumpărătorul preamărit. Dar, deodată, trezindu-se dintr-un somn adânc și zărind vedenia sublimă dinaintea lor, sunt cuprinși de extaz și venerație. Privind la chipul strălucitor al Preaiubitului lor Învățător, sunt nevoiți să-și umbrească ochii cu mâinile, neputând altfel să îndure slava negrăită care îi înveșmântează persoana și care emană raze de lumină asemenea celor ale soarelui. Pentru un răstimp scurt, ucenicii Îl contemplă pe Domnul lor preamărit și înălțat înaintea ochilor lor, și onorat de ființele strălucitoare pe care le recunosc ca pe cei privilegiați ai lui Dumnezeu. Spiritul Profeteției, volumul 2, 329, 330.